

# 1

IN DE VIERDE INNING BESEFTE ik dat ik nog geen honkslag tegen had gehad. Toen ik voor de zesde inning naar de werpheuvel liep, begon het te roezemoezen dat het wel eens een *no-hitter* zou kunnen worden: de tegenpartij had nog geen slag weten te maken dus de honken waren leeg.

*Denk je dat het haar lukt? Ik durf te wedden dat ze het klaarspeelt.*

*Is dat ooit eerder geflikt door iemand van school? Nee, nog nooit.*

Ik had drie slagmeisjes probleemloos buitenspel gezet.

Nu zaten we op het hoogtepunt van de zevende inning.

De laatste.

Twee slagmeiden hadden al tevergeefs uit alle macht geprobeerd om mijn reeks te doorbreken, en het geroezemoes zwol aan.

Als ik nog één slagbeurt kon verschalken, zou dit de eerste *perfect game* op onze school zijn ooit.

En als we wonnen – we stonden 1-0 voor – mochten we meedoen aan de play-offs voor het regionale kampioenschap.

Het hing van mij af.

Van mij en hun beste speler, nummer 14.

Ik nam de slagzone in me op terwijl nummer 14 haar positie innam op de plaat en een paar keer met de knuppel zwaaide om haar armen los te maken.

Ik koos de rechterbovenhoek van de zone.

Ik bleef naar die plek staren terwijl ik mijn vingers om de bal krulde.

Met de bal stevig in mijn hand en het slagmeisje in de startblokken deed ik met mijn linkervoet een snelle stap naar voren en gooide, waarna alles om me heen leek te vertragen terwijl ik toekeek hoe de bal met een boog hoger en hoger door de lucht sneed, tot hij op het toppunt afboog naar de hoek die ik in de lucht had uitgesneden.

Misschien krulde er iets te vroeg een glimlachje om mijn mond, en stof danste over mijn tong.

Maar ik wist dat de bal langs haar zou glippen en precies zou landen op de plek die ik voor ogen had.

Ze haalde met een zwaai uit.

En de bal deed wat hij moest doen.

Ze miste.

Met een plof kwam de bal in de handschoen van de catcher terecht.

Gejuich.

Gefluit.

High fives terwijl mijn teamgenoten naar de werpheuvel renden.

*Goed gedaan, Kaylee, en vet cool, meid.*

Het was me gelukt, ik wist dat het me zou lukken.

Bennett Laurie zei: ‘Goed gedaan,’ terwijl ik van het veld af liep. Hij zei het niet rechtstreeks tegen míj, maar ik wist zeker dat hij me leuk vond. En ik was nog nooit zo smoorverliefd op iemand geweest. Alleen al als ik hem zag, was ik in de zevende hemel. Maar als ik háár zag – zijn vriendin, haar zus Evelyn had ons enige punt gescoord – werd ik nijdig.

Ze was hem niet waard.

Daar kwam hij nog wel achter.

Ik moest gewoon geduld hebben.

Want dit zou er gaan gebeuren:

Binnenkort zou de kaartverkoop voor het schoolfeest van start gaan. En dan zou hij beseffen dat hij daar niet met prinses Kauwgum naartoe wilde. Dus zou hij haar lozen. En met mij gaan.

En zo niet, dan was er nog geen vuiltje aan de lucht. Hij was lid van de zwemclub waar ik de hele zomer badmeester was. Hij zou me in mijn hoge

witte stoel zien zitten, zwaaiend met mijn fluitje. Hij zou naar me kijken, naar mijn lange sterke benen en dan zou hij mij net zo willen als ik hem wilde.

‘Dat was gaaf, zeg,’ zei Chiara terwijl ze naast me in de dug-out ging zitten. Het duurde altijd even voordat haar donkerbruine krullen tot rust kwamen nadat zijzelf tot rust was gekomen.

Aiden verliet met de kleine groep toeschouwers de tribunes en kwam naar ons toe. ‘Echt,’ zei hij. ‘Dat was ongelooflijk.’

‘Bedankt,’ zei ik, maar ik wilde het over iets anders hebben. Dit was ten-slotte maar een spelletje. Ik zag dat Bennett en prinses Kauwgum met Evelyn stonden te praten. En toen liet prinses Kauwgum zich om de een of andere ongetwijfeld idiote reden in zo’n vertrouwensval achterovervallen en Bennett ving haar onder haar armen op.

‘Ze zijn zo weerzinwekkend,’ zei ik.

‘Word wakker, Kaylee.’ Hij gaf me een flesje water. ‘Ze zijn gelukkig. Ik heb ze in het weekend gezien, ze konden niet van elkaar afblijven. In de boekwinkel nota bene.’

‘Waarom vind je dat zo gek?’ vroeg ik half lachend, en ik nam een slokje water.

‘Ik had niet gedacht dat hij kon lezen.’ Aiden schonk me een scheef glimlachje, maar verder was hij zo rechthoekig als wat. Het leek serieus alsof zijn skelet van lego was gemaakt en niet van botten.

‘Leuk,’ zei ik. ‘Echt leuk. Hoe dan ook, het is slechts een kwestie van tijd voordat hij doorheeft dat hij op mij verliefd is.’

‘Je kunt iemand niet dwingen om je leuk te vinden,’ zei Aiden, en hij veegde zijn pony uit zijn gezicht. Die had hij de laatste tijd laten groeien, zodat het leek alsof hij altijd diep in gedachten verzonken was, voortdurend ergens over peinsde. Wat eigenlijk ook zo was.

‘Wacht maar af,’ zei ik.

En toen keken we alle drie naar Bennett en prinses Kauwgum die van het veld weglipen, hangend aan elkaars lippen, de armen om elkaars middel geslagen.

Prinses Kauwgum heette eigenlijk Aubrey Hazelton, maar ze had zo'n onmogelijk schelle stem – alsof ze kindertekenfilms at als ontbijt – en ze had altijd kauwgum in haar mond. Vandaar die bijnaam. Vandaag zag ze eruit als een griezelpop, met zwarte kniekousen, blokschoenen, een visnetpanty en een zwartleren minirokje. Ze droeg een shirt met zwierige paarse en oranje lolly's en sinds kort had ze lavendelkleurige strepen in haar haren.

'Die schoenen.' Ik schudde mijn hoofd. 'Hoe kan ze daar in godsnaam op lopen? Ik bedoel, serieus.' Ik deed alsof ik viel, zwaaide met mijn armen en trok een angstig gezicht.

Chiara lachte. Aiden glimlachte weifelend. Ik pakte mijn tas, bedacht dat prinses Kauwgum gewoon plat op haar gezicht zou moeten vallen. De wetten van de natuur vroegen er praktisch om.

'Willen jullie een lift?' vroeg ik, en Aiden en Chiara zeiden allebei ja.

Vanaf het parkeerterrein klonk een schrille kreet.

Ik draaide me om. Prinses Kauwgum was compleet onderuitgegaan. Bennett hielp haar overeind terwijl ze de asfaltkorrels van haar handen veegde.

'Oh my god.' Ik sloeg een hand voor mijn mond om te verbergen dat ik moest lachen en Chiara deed hetzelfde.

'Jullie zijn verschrikkelijk,' zei Aiden.

Chiara en ik gaven elkaar een arm.

Misschien was dat ook wel zo.

Na een softbalwedstrijd en zelfs vlak na school had ik de ordinaire gewoonte om een hele bakplaat te bedekken met tortillachips en er geraspte cheddar-kaas overheen te strooien. Die schoof ik dan in de oven, en ik bleef naar binnen gluren terwijl ik wenste dat de kaas sneller smolt. Dan haalde ik de plaat uit de oven, liet hem wat afkoelen, ging bij het fornuis staan en at elk chipje op, te beginnen bij die waar de meeste kaas op zat.

Elk pondje gaat door het mondje, zo zeggen ze dat toch?

Maar daar maalde ik niet om. Ik had geen aanleg om dik te worden.

Toen er op die dag werd aangebeld – op die ogenschijnlijk doodgewone dinsdag – nam ik aan dat het de koerier was met een pakje van Amazon voor mijn vader. Waarschijnlijk een nieuwe router, thermostaat of ledlampjes met

afstandsbediening, of een of ander apparaat van Sonos of iets anders om ons huis slimmer te maken, hoewel ik er inmiddels wel van overtuigd was dat het huis slimmer was dan een van ons drieën die daar woonden.

Ik deed open.

Verkeerd geraden.

Een kordate vrouw – een jaar of veertig misschien? – gekleed in een casual denim zomerjurk stond op de stoep, ze droeg een grote oranje tas over haar rechterschouder. Ze zette een zonnebril met lichtblauw montuur af en ik zag dat de kleur ervan bij haar ogen paste.

‘Kan ik u helpen?’ Ik had haar bij de wedstrijd gezien. Dacht dat ze misschien een softbalscout van een universiteit uit de buurt was. Als het zover was, wist ik zeker dat ik van minstens twee of drie een aanbieding zou krijgen.

‘Dat hangt ervan af,’ zei ze.

‘Heeft het iets met softbal te maken?’

Ze leek van haar stuk gebracht en daar raakte ik op mijn beurt van in de war, dus zei ik: ‘O, nou ja, er is niemand thuis van achttien jaar of ouder, of zo. Het lijkt alsof u iets wilt verkopen of een enquête wilt afnemen.’

‘O, helemaal niet.’ Ze gaf me een visitekaartje van een grote publieke radiozender. ‘Jij bent toch Kaylee Bryar?’

‘Eh.’ Er zat nog een stukje kaas in een van mijn kiezen. ‘Zo heette ik vroeger, ja.’

‘Ik hoopte eigenlijk dat we het over je biologische moeder konden hebben.’

Ze was bezig met de productie van een podcast, zo bleek.

Over Crystal.

Die sinds mijn vierde in de gevangenis zat.

Maar ze vroeg me niets over de moord, of over het feit dat mijn moeder al die jaren hardnekkig was blijven beweren dat ze onschuldig was, ook al had ze schuld bekend, in ruil voor strafvermindering. Nee, deze radioverslaggeefster – ze heette Liana – wilde praten over de eerste keer dat Crystal bekend was geweest, toen ze nog maar veertien jaar was.

Ze vroeg: ‘Heb je telekinetische krachten?’  
Ik snoof. ‘Jij?’

Gewoon, wat was dat eigenlijk?

Gewoon was eind mei, het einde van het vijfde schooljaar.

Gewoon was met mijn pas behaalde rijbewijs met Aiden en Chiara rondrijden door een stad in Rockland County in de staat New York, waar de mannen klaagden dat ze elke dag zo lang naar de stad moesten forenzen en waar de meeste vrouwen voor de kinderen thuisbleven, zelfs als de kinderen al groot waren.

Gewoon was softbal en huiswerk maken, repetities leren, vioollessen, de jaarboekcommissie, kijkdagen bezoeken op *colleges* en je druk maken over je cijfergemiddelde, en dat alles-wat-je-nu-doet-van-invloed-is-op-het-college-waar-je-terechtkwam, gewoon was dagdromen over Bennett Laurie, wachten tot het echte leven begon en niet iets waar je ouders, leraren, toelatingscommissies en coaches de baas waren.

Eindelijk mocht ik zelf autorijden – YES! – maar verder zat ik in de verste verte niet zelf achter het stuur. Geen van ons.

Gewoon was wonen bij Christine en Robert Novell – mijn ouders – die me op mijn vierde hadden geadopteerd en me feitelijk hebben helpen vergeten wat er voor die tijd was gebeurd. Nou ja, die me hielpen om alles te vergeten wat niet gewoon was geweest.

Gaandeweg waren mijn herinneringen aan Crystal en de moord op mijn jongere broertje Jack weggezakt, verbleekt als denim met van die zachte, witte rafeltjes. Dat was precies wat de Novells graag wilden en ik ook, denk ik. Maar een paar jaar geleden, toen ik een jaar of twaalf was en een smartphone kreeg, wilde ik er toch meer over weten en begon ik vragen te stellen. Dus hebben ze me alles verteld.

Dat Crystal eerst als tiener beroemd was geworden vanwege een foto waarop het bewijs stond dat ze midden in een of ander poltergeistgedoe zat of iets had met telekinetische krachten. Dat het verhaal door Associated Press was opgepikt en het landelijke bekendheid kreeg. Dat ze uiteindelijk voor bedriegster werd uitgemaakt, ook al waren er mensen die hardnekkig bleven

beweren dat alles echt was geweest, dat ze met eigen ogen een paar vreemde verschijnselen hadden gezien.

Ze vertelden me dat Crystal daarna min of meer een kloteleven had gehad, hoewel ze het anders verwoordden. Dat ze op haar eenentwintigste door mijn vader zwanger was gemaakt (ook dit zeiden ze een beetje anders) en daarna op haar drieëntwintigste nog een keer (door Jacks vader, die niet mijn vader was). Een paar jaar later was Jack dood – als gevolg van een klap met een stomp voorwerp – en Crystal, die zei dat ze onschuldig was, had een deal gesloten door schuld te bekennen om aan de doodstraf te ontkomen toen het er tijdens de rechtszaak slecht voor haar uit kwam te zien.

Ze werd tot levenslang veroordeeld.

Ik reageerde op dit alles zoals ik dacht dat de meeste mensen zouden doen: ik schudde geschokt en ongelovig mijn hoofd.

Mijn biologische moeder hoorde in een gekkenhuis, of ze was in haar leven zo onherstelbaar beschadigd dat ik daar vast niets van wilde weten.

Ik had met haar te doen.

Ik had ook met mezelf te doen – ik had een broertje gehad en dat was dood; en mijn vader was al helemaal nooit in beeld geweest – maar ik was vooral dankbaar dat de Novells me hadden gered. En de rest had ik in een doos weggestopt en opgeborgen.

Natuurlijk ging ik ook urenlang naar voorwerpen zitten staren – knikkers, veren, het kindermonopoly-hondje, een speelgoedbotje – om ze met mijn wil te verplaatsen. Dat lukte nooit, en na een tijdje groeide ik over die kinderachtige ideeën heen. Telekinese was iets voor films, boeken en dromers. Het bestond niet eens, laat staan dat het genetisch of erfelijk kon zijn.

Dat had ik mezelf wijsgemaakt en daar bleef ik bij.

‘Hoe heb je me gevonden?’ vroeg ik aan Liana, toen ze me alleen maar bleef aanstaren.

‘Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag.’ Ze zette haar handen in haar zij.

‘Jij eerst,’ zei ik.

‘Ik heb je gevonden omdat ik inventief ben en ik je graag wil interviewen voor de podcast.’ Ze keek op haar horloge alsof ze wel wat beters te doen had. ‘Komen je ouders gauw thuis?’

Ze zouden pas over een paar uur thuiskomen, dus nee. Ik zei tegen haar dat ik hun zou vragen haar te bellen en toen ging ze weg.

Ik staaarde naar haar kaartje – haar programma heette *Als het waar is* – en automatisch belde ik Chiara, die alles van me wist. Tenminste, die véerder alles van me wist.

Nadat ik op mijn twaalfde mijn ouders had bestookt met vragen, hadden ze voorzichtig geopperd om niemand iets te vertellen over mijn relatie met Crystal. Ik had beloofd dat ik er niets over zou zeggen en had die belofte gehouden.

Toen leek het een mooi geheim om te bewaren.

Maar nu nog?

Met die podcast in aantocht?

‘Je neemt me in de maling,’ zei Chiara.

‘Ik neem je niet in de maling.’

‘Bewijs het maar,’ zei ze.

Dus googelde ik even en stuurde haar een link.

---

PLAATSELIJK GEZIN GETEISTERD DOOR VREEMDE GEBEUR-  
TENISSEN

door Paul Schmidt

Columnist, *The PA Star*

6 maart 1993

Een huis in een anders zo slaperige buurt is het middelpunt geworden van een onverklaarbaar fenomeen, iets wat je eerder tegenkomt in films of boeken dan in de werkelijkheid. Ten huize van de familie Bryar vliegen kleine voorwerpen door de lucht. Schilderijen en foto’s vallen van de muren. Lichten en apparaten gaan vanzelf aan en uit.



‘Ik wil gewoon dat iedereen weggaat,’ zei de tienerdochter van het gezin, Crystal, toen we er een kijkje gingen nemen.

Maar het leek alsof het fenomeen het vooral op haar had gemunt. Precies op dat moment sprong vlak bij haar een telefoon in de lucht. Op en neer. Logisch dat de ooggetuigen er niet gerust op waren, vooral toen er een glazen vaas van een plank vloog en voor de voeten van het meisje aan scherven viel. Het gezin hoopt dat door dit krantenbericht zich een deskundige meldt die dit verschijnsel kan verklaren.

---

‘Niet. Te. Filmen,’ zei Chiara. ‘En ik maar denken dat je te saai was om mijn beste vriendin te zijn.’

‘Leuk, hoor,’ zei ik.

‘Grapje,’ zei ze. ‘Soort van. Nou hoeven we alleen nog maar te zorgen dat je van je CBG afkomt en dan kunnen we de boer op.’

Chiara was ervan overtuigd dat het door mijn CBG – chronisch bitch gezicht – kwam dat we niet voortdurend door jongens werden belaagd. Misschien had ze gelijk. Kon mij wat. Bennett Laurie was de enige gast die ertoe deed.

‘Dus die podcastmevrouw wil me interviewen,’ zei ik toen ik Liana’s naam in een zoekveld intoetste.

‘Liefje,’ zei Chiara, ‘je staat op het punt beroemd te worden.’

Mijn zoektocht leidde me naar de site van de Free Public Radio, waar ik te weten kwam dat Liana Fatone was afgestudeerd aan Harvard University en met haar man en twee dochtertjes in Queens woonde. Volgens de site van de radiozender had ze een ongelooflijk succesvolle eerste podcastserie gemaakt over een moord op de campus van een kleine universiteit, en had ze nu Crystal uitgekozen als onderwerp voor het tweede seizoen.

Op de previewpagina voor de komende serie was een korte biografie opgenomen waaruit bleek dat ze even oud was als Crystal en ook was opgegroeid in Connecticut. Onder een foto van haar, waarop ze staat afgebeeld

met pen en blocnote en ze er met gefronst voorhoofd onderzoekend uitziet, werd ze geciteerd: 'Ik ben Crystal nooit vergeten, het was ook zo'n vreemd verhaal. Toen ik vele jaren later ontdekte dat haar leven zo'n dramatische wending had genomen, vond ik dat er een verhaal in zat. Heeft ze die telekinese in scène gezet? Zou ze dat nu opbiechten? Heeft ze werkelijk haar eigen zoon vermoord? Dat wil ik allemaal weten.'

Uit een kort V&A kwam naar voren dat ze lepels verzamelde en dat *Matilda*, geen geintje, haar lievelingsboek was.